

Pál Athénból visszaküldte Timóteust Thesszalonikába. Miért? Rövid ideig volt náluk, azalatt beszélt is nekik arról, hogy aki Krisztusé, azt a világ „nem szereti”, üldözi, „szorongatja” – azután láthatták is, ahogy Pált és társait elüldözik. Hogyan fogadták ezt, mi lett a hitükkel, elég erős volt-e ahhoz, hogy ezt „túlélje”? Ez foglalkoztatja Pált. Azért küldi el Timóteust, hogy erősítse, bátorítsa őket. – Timóteus „munkatárs a Krisztus evangéliumának hirdetésében” (2. v.), a hívőket is azzal bátorítja, hogy az evangéliumot hirdeti. Mert ha az evangéliumban (az abba vetett hitben) megerősödnek, az megvédi őket a kísértő kísértéseivel szemben (üldözések, tévtanítások).

Timóteus jó híreket hoz: megmaradt és erősödött bennük a hit Krisztusban és a szeretet egymás iránt: olyan közösség jött létre, ahol Krisztus szeretete uralkodott: nemcsak hétköznapi dolgokban álltak egymás mellé, hanem a hitben is erősítették egymást. Ez a hit és szeretet (együtt) tulajdonképpen maga a hívő élet: hisszük, hogy Krisztus velünk van, nem kell félnünk a „szorongatások” között sem, és szerethetjük egymást: láthatjuk a másokban Krisztust, szerethetjük azért, amit Ő elvégzett benne. De szerethetjük az ellenséget is, mert ez a szeretet nem a mi „művünk”, hanem Isten ültette belénk.

A másik jó hír: a thesszalonikaiak szívesen emlékeztek Pálra. Nemcsak a hittől nem szakadtak el, hanem az apostoltól sem (ez is a kísértő sikere lett volna). Szeretik és becsülik Pált, mert ő hirdette nekik az evangéliumot, amiben ők most már benne élnek.

Ezek a jó hírek Pált és társait a „nyomorúság és üldöztetés” között is megvigasztalták: nagyobb volt az örömük, mint a bajaik. Sőt „feléledtek” attól, hogy a thesszalonikaiak hite szilárdnak bizonyult. – Amikor megismerhettem Krisztust, örülhettem, hogy „élek” (új életet, Őbenne, hitben). Ez az öröm kell hogy megmaradjon, sőt erősödjön, a „viharak” (kísértések, támadások) között is. De ugyanez az öröm „működik” akkor is, amikor látom, hogy más megtér, vagy megmarad a hitben: ilyenkor is „feléledhetek”, mert ez is az életnek (az új életnek) való öröm.

A jó híreket és az örömet Istentől kapták, ezért Pál „nem tud eléggé hálát adni”, de folyamatosan teszi, és „Isten előtt örül”. Szeretne találkozni a gyülekezettel, de nemcsak azért, hogy együtt örüljenek, hanem tanítani szeretné őket: „kipótolni hitük hiányosságait”. (Tökéletesíteni, „rendbehozni”, mint Mt 4,21-ben a hálót.) Úton vannak, úton vagyunk. Nekünk is szükségünk van rá, hogy a hitünk folyamatosan „tökéletesedjen”, hogy az erősödő kísértések között ne bukjunk el, ne adjuk fel. De ne csak várjuk ezt (passzívan), mi is erősíthetjük mások hitét! Hogyan? Bátorítással: az evangéliummal, bizonyágtételekkel... akinek erre van elhívása, tanítással. – Pál is tanítani szeretne: a három hét, amit Thesszalonikában töltött, rövid; és bár akkor már komoly „kemény eledelt” is adott a gyülekezetnek (pl. az üldöztetésről), mégis szükség van „hitmélyítésre”.

11. v. „Maga a mi Istenünk és Atyánk és a mi Urunk Jézus Krisztus egyengesse utunkat hozzátok” – másként nem lehet elindulni. Pál nem a körülményekre figyel, nem is arra, hogy „most már eltelt egy kis idő, és vágyakozom utánuk, ezért visszamerészkedem”. Valójában csak a 3. missziói útján tér vissza. Már most könyörög, hogy visszamehessen, mert tudja, hogy ezt *akarja* Isten, de csak akkor megy oda, amikor Isten erre utat nyit. Csak Ő tudja elhárítani azokat az akadályokat is, amelyeket a Sátán tett oda.

12. v. „Titeket pedig az Úr gyarapítson és gazdagítson a szeretetben...” – ez az a szeretet, ami „bennem van, de nem az enyém”, ezt az Úr adja – és növeli, gazdagítja is. „Egymás iránt és mindenki iránt”: nemcsak egymást fogjuk szeretni, hanem a távollévőket is. „Krisztus már

akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk” (Róm 5,8): ez az önfeláldozó szeretet volt meg Pálban, és ennek kell meglennie bennem is. „... miközben romlott önszeretetünket mindenestül ki kell tépni onnan” (Kálvin). Azért imádkozik, hogy erre a tökéletes szeretetre jussanak el, mert ezt adja Isten, mi nem vagyunk képesek rá. – „Amikor tehát az Ő parancsolataiban előírja számunkra, hogyan éljünk, nem arra tekint, hogy mi mire vagyunk képesek, hanem erőnket meghaladó dolgokat kíván meg, hogy megtanuljuk kérni Tőle a törvény betöltéséhez (a szeretethez – Róm 13,10) szükséges erőt.” (Kálvin)

13. v. „... tegye feddhetetlenné a szent életben”. A szeretet vezet el a szentséghez, nem fordítva. „A szeretet megteremti az összetartozás légkörét” (Mücher), az Istentől kapott szeretet pedig az Istennel való összetartozás „légkörét”, amelyben jelen van Krisztus. Benne vagyunk és Ő közöttünk van – ezért itt nincs helye a bűnnek, ezért törekszünk a szent életre.

Szeretet nélkül nincs igazi szentség, helyette képmutatás, törvényeskedés, ítékezés lesz...

A szeretetre és a szentségre buzdít az is, hogy Krisztust várjuk, aki „eljön minden szentjével”. Akik hiszünk Krisztusban, ott leszünk velük, közöttük. Valóságosan és tökéletesekként, mert Isten „elvégzi a Krisztus napjára”, amit elkezdett bennünk.

1Thessz 5,23

Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére.